

ТРЕТЯ НЕДІЛЯ ВЕЛИКОГО ПОСТУ

(Мк. 8, 34 – 9,1)

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь.

**«Хресту Твоєму поклоняємось, Владико, і Святеє Воскресіння
Твоє славимо!»**

Третя неділя Великого посту називається Хрестопоклонною – від поклоніння Хресту розіп'ятому на ньому Господа нашого Ісуса Христа. Сьогодні ми слухали читання Святої Євангелії про несення кожним із нас свого власного хреста, тобто страждань і скорбот, які трапляються на нашому життєвому шляху, і які є пов'язані з вірою Христовою. *“Хто хоче йти за Мною, нехай зречеться себе, і візьме хрест свій, і за Мною йде”*, - сказав Господь. *«Бо яка користь людині, коли вона придбає весь світ, а душу свою занепасть? Або що дасть людина взамін за душу свою?»* (Мк.8,34-36).

Який викуп дасть людина за свою душу? За словами Ісуса Христа, душа кожної окремої людини має велику вартість – душа дорожча за всі скарби цього світу. І коли ж таку велику вартість має душа кожної окремої людини, то яку ж безмежну вартість може мати душа окремого народу! Чи може бути щось дорожче в народі як його душа?

Ми часто запитуємо, що це таке – душа окремого народу? Душа окремого народу є перш за все: його віра, його церква, його мова, його освіта, його творчість, взагалі всі ті його духовні здібності, якими окремий народ себе виявляє, всі ті його духовні скарби, які народ набуває і вкладає їх в скарбницю духовного життя.

Життя кожної окремої людини дуже коротке, так як рослина, що так скоро минається. Тільки деякі люди залишають після себе сліди в життю людства. А народ же живе сотні, тисячі літ, і коли він хоча би трошки дбає про свою душу, то він залишить по собі дуже помітний слід серед всього людства. Ось чому таку велику вартість має душа окремого народу.

А чи ж можна замінити душу окремого народу? Неможно і дійсно нічим. Той народ найбільш нещасливий, який не знає, не розуміє своєї душі, не дбає про неї. Бо не кількість народу, не багатство його землі, а душа народу дає йому найбільше вартости і в Бога і в людей.

І через це Ісус Христос сказав окремій людині: *«Не збирайте собі скарбів на землі, де нищить їх міль та іржа, і де злодії*

підкопуються й викрадають, а збирайте собі скарби на небі, де не міль, ні іржа не їсть, де і злодії не підкопують і не крадуть» (Мт.6, 19-20).

На цьому світі є народи, які вже втратили і землю і волю, в яких злодії до всього докопалися і все забрали, але душі своєї вони не занапали, і тільки своїми духовними скарбами живуть на світі і цими ж духовними цінностями здобувають собі і силу і повагу між другими народами.

Здається, найбільш яскраво виявляється вартість народньої душі в тяжкому житті нашого рідного українського народу. Милосердний Господь обдарував наш народ великими духовними здібностями, наш народ віродив свою рідну церкву, шанував свою рідну мову, дбав про свою рідну освіту і за часи вільного життя назбирав собі багато духовних скарбів.

Недрузи побожного українського народу намагались перш за все знищити душу нашого народу, знищити його рідну церкву, його мову, його освіту, а до наших недругів ще й приєднались «свої добрі люди», які топчуть свої рідні скарби, які за словами Тараса Шевченка – з своєї рідної матері знімають полатану сорочку.

Але за свою душу більшість українського народу боролася і вперто бореться, бо ця більшість українського народу, розуміє слова Ісуса Христа, що народньої душі нічим не можна замінити – ні канонами, ні газовими угодами, ні земними скарбами.

В історії нашої держави прийшлося українському народу, в боротьбі за свою душу, позбутися багатьох скарбів: тимчасово було зломано волю нашої церкви, наші недрузи з своїми помічниками намагались замінити душу українського народу чужою – були часи коли хотіли скасувати українську мову, були часи коли хотіли замінити нашу тисячолітню культуру і тепер хочуть переледцювати нашу брабратківську віру – якоюсь чужою, канонічною, аби тільки не своєю.

Як тяжко здійснились слова Ісуса Христа відносно земних скарбів на нашій Україні і тут в Діаспорі. Як багато цих скарбів і міль і іржа поїла і злодії підкопалися і пограбили. Ще більш сумно стає, що серед нашого ж народу, найбільш його верхи – церковні і світські провідники захитались, намагались і намагаються занапастити душу українського народу.

Наш український народ пережив тяжкі часи опресивного панування наїздників і в цих неймовірних обставинах зберіг чистоту своєї душі, не занапастив її. Сьогодні, більше як ніколи, в ці тяжкі часи

випробування ми мусимо внести свій внесок у закріпленні чистоти української душі.

Ми українці, проживаючи поза межами нашої Батьківщини, є впливовою частиною великого відродження нашої Помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату, в наших храмах лунає наша рідна мова, ми споріднені з Україною, і в певній мірі захищаємо чистоту душі українського народу. Той хто відречеться від своєї рідної церкви і свого рідного народу той занепасть свою душу.

На жаль, деякі люди, для свого власного земного добра, зріклися своєї рідної церкви, стали наймитами і союзниками опресорів українського народу. Про таких людей Ісус Христос сказав: *«Бо хто буде Мене та Моєї науки соромитися в роді цім перелюбнім та грішнім, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Свого Отця з Анголами святими»* (Мк. 8, 38).

Ми сьогодні бачимо, що між нашим народом є такі, що соромляться своєї Рідної Церкви, соромляться своєї Рідної Матері, соромляться своєї Рідної Мови.

Але Бог їм Суддя! *«Істинно, кажу вам, є деякі між присутніми тут, що не зазнають смерти, аж поки не побачать Царство Боже, що прийшло в силі»* (Мк. 9, 1).

Слава Милосердному Господеві Богу нашому, що між нами є багато таких, що побачили це величне Царство Боже, що прийшло в силі вже й до нашого народу. Це є вірні нашої Святої Помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату, це є Ви, що прихилиєтеся до Христа, пригортаєтеся до Рідної Матері Церкви, а нами Христос утішається перед Анголами і Отцем Своїм.

Ми будемо нести свій власний хрест, а не чужий, це означає, що ми повинні бути терпеливими і любити свого ближнього, ми повинні прощати провини тим, які перед нами провинилися, якщо в дійсності ми щиро молимося, а не деклямуємо молитву Господа Бога нашого "Отче Наш".

Ми дякуємо Всевишньому, що між нами є багато таких, що розуміють слова істини, одночасно ми вдячні Вседержителю, що Він обдарував наш український народ великими духовними здібностями-скарбами, затвердив нашу Помісну Українську Православну Церкву Київського Патріархату, відновив нашу рідну мову і дав вільне життя українському народові.

Ми вдячні Милосердному Господу Богу нашому, що ми є частиною того віруючого народу, яка зберігла свою душу від вічної загибелі.

Отже, дорогі мої, ми вдячні Господу Богу нашому і Пречистій Діві Марії, за дарування нашому многострадальному народові небесних скарбів, яких уже ні міль ні іржа їх не з'їдять і ніхто їх від нас уже не відбере!

Амінь.

Христос серед нас!